

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **N. P.**, narozená X,
bytem X,
zastoupená JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2020, č. j. KUUK/052782/2020/Píš, ve
znění opravného rozhodnutí ze dne 4. 4. 2022, č. j. KUUK/052373/2022/DS/Píš,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2020, č. j. KUUK/052782/2020/Píš, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 4. 4. 2022, č. j. KUUK/052373/2022/DS/Píš, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 18. 10. 2019, č. j. MgMT/117893/. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítky žalobkyně jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně namítala, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. V souvislosti s tím pak žalobkyně poukázala na přílohu doplněného odvolání, kterou tvořilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Na podporu svého závěru, že jde o ustálenou praxi, žalobkyně dále poukázala i na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, a též na rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3. Uvedla, že zásada legitimního očekávání by se měla uplatnit nejen v rámci jednoho správního orgánu, ale též na úrovni rozhodování krajských úřadů, a to tak, že by i zde měla existovat ustálená praxe při posuzování obdobných věcí. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobkyně za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.
3. Žalobkyně dále uvedla, že ve svém odvolání namítla nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvlé orgánu veřejné moci. Žalobkyně zdůraznila, že rozhodnutí i přes specifickou blokovo řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobkyně předložila kopie rozhodnutí v blokových řízeních – blok série HG/2014, č. G 1498901, a blok série GF/2013, č. F 0832677, které jsou podle žalobkyně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu způsobilé být podkladem pro záznam bodů. Poukázala také na rozhodnutí v blokovém řízení – blok série FC/2013, č. C 1404971, ze kterého je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že v rámci blokovo řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupek.
4. V návaznosti na shora uvedené žalobkyně namítala, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, jakého jednání se měl přestupek dopustit, a to s odkazem zejména na popis jednání v případech překročení nejvyšší povolené rychlosti, telefonování za jízdy a porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Z rozhodnutí musí být dále zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. Údaje v rozhodnutí by rovněž měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné.

5. Dále žalobkyně popsala vady jednotlivých podkladů pro záznam bodů do registru řidičů, konkrétně pokutových bloků ze dne 13. 11. 2017, 29. 3. 2017, 11. 8. 2016, 26. 7. 2016, 28. 4. 2016 a 11. 11. 2014. Vznesené námitky byly u všech pokutových bloků v zásadě totožné. Žalobkyně poukazovala na následující pochybení.
6. Nejdříve uvedla, že v kolonkách 1 až 4 pokutových bloků není přesně zjištěna osoba přestupce. Údaje jsou částečně nečitelné a chybí zde rodné číslo a datum narození. Nedostatečné je i ověření totožnosti přestupce.
7. V kolonce 5 není přesně zjištěna doba spáchání přestupku. Údaje o datu a času spáchání přestupku nejsou uvedeny nebo jsou nečitelné nebo nejsou uvedeny kompletně. Dále není jednoznačně stanovené místo spáchání přestupku. Název obce je neúplný, resp. je uveden v nesrozumitelné zkratce, což platí i pro název ulice, na které mělo k přestupkovým jednáním dojít. Z popisu přestupkových jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata, ani porušení s tím související zákonné povinnosti. Právní kvalifikace předmětné povinnosti chybí nebo je zapsaná ve zkratkovitém zápisu, přičemž není zjevné, o jakou konkrétní právní normu se jedná, kdy ze zápisu sice vyplývá porušení uvedeného paragrafu zákona o silničním provozu, nikoli však konkrétní bod či písmeno.
8. V kolonce 6 je uvedena právní kvalifikace přestupkového jednání toliko zkratkovitě a vyplývá z ní pouze označení paragrafu konkrétní právní normy, nikoli ostatní body, což zejména u právní kvalifikace protiprávního jednání žalobkyně označila za značnou vadu. Dále namítala, že provedený zápis znemožňuje posouzení oprávněnosti uložené sankce, neposkytuje jednoznačný odkaz na právní kvalifikaci domnělého protiprávního jednání a údaje v této kolonce jsou při své vágnosti a neodbornosti zápisu také částečně nečitelné.
9. V kolonce 7 (u bloku ze dne 13. 11. 2017 v kolonce č. 8) není zcela zřetelná výše uložené sankce (číslem i slovy), a není tak možné ověřit, zda spolu uvedené údaje korespondují. Údaj o výši sankce chybí, či není úplný.
10. V kolonkách 8 až 9 (u bloku ze dne 13. 11. 2017 v kolonkách č. 9 až 11) není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno a nelze přezkoumat, zda jsou uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, a to včetně jejího podpisu. Rovněž data vyhotovení a převzetí rozhodnutí žalobkyní jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost rozhodnutí, není z něj zřetelný ani podpis žalobkyně, jenž prokazuje souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení.
11. V případě pokutového bloku ze dne 13. 11. 2017 namítala, že v kolonce 7 není přezkoumatelným způsobem uvedeno, zda bylo přestupkové jednání spácháno úmyslně či z nedbalosti.
12. Žalobkyně dále brojila proti rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014 ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť rozhodnutí neobsahuje veškeré formální náležitosti, a je tedy nepřezkoumatelné. Nedostatek žalobkyně spatřovala v uváděných povinnostech stanovených příslušnou právní normou, kdy minimálně porušení § 6 zákona o silničním provozu lze jen těžko dovozovat, neboť k ohrožení majetku či zdraví může dojít i za dodržené ohleduplnosti účastníka. Správní orgán dále dle žalobkyně neprokázal naplnění materiálního aspektu přestupku, když konstatoval, že přestupkem je takové jednání, které ohrožuje alespoň v míře nepatrné zájem společnosti, ačkoliv toto ohrožení není jakkoli podloženo. V rozhodnutí není rovněž uvedeno, jakým způsobem mělo dojít ke spáchání přestupku, jelikož i z popisu jednání žalobkyně není zjevné dostatečné zjištění věci, neboť obviněná již na místě uváděla skutečnosti, které by mohly zpochybnit její odpovědnost za přestupek. Správní orgán rovněž pochybil, pokud ve věci

nenaladil ústní jednání, čímž mohlo dojít k nedostatečnému zjištění věci. Rozhodnutí také neobsahuje pohnutky žalobkyně vedoucí k přestupkovému jednání. Celé rozhodnutí se tedy jeví jako nepřezkoumatelné, neboť nelze přesně určit místo spáchání přestupku ani jeho podstatu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný na výzvu soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval průběh správního řízení. K námitce nerespektování odvolacích důvodů uvedl, že odvoláním žalobkyně se zabýval velmi podrobně a v napadeném rozhodnutí se vyjádřil k jednotlivým námitkám (zjištění skutkového stavu, způsobilosti pokutových bloků z hlediska jejich srozumitelnosti, určitosti, čitelnosti, právní kvalifikace, místa spáchání přestupku). Žalovaný konstatoval, že žalobní body jsou obecné a nekonkrétní, přičemž zástupce žalobkyně si námitky zobecnil, neboť neuvádí žádné konkrétní námitky vůči pokutovým blokům, k čemuž žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44. Uvedl, že vždy ověřuje, zda oznámení, které bylo podkladem pro zápis bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59. Doplnil, že hlediska, z nichž je třeba podklady pro zápis bodů do registru řidičů zkoumat, jsou uvedena v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-41, a v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000.
14. Žalovaný sdělil, že všechny předmětné pokutové bloky jsou čitelné, mají jednoznačný slovní projev, jsou způsobilé pro zápis bodů do registru řidičů a počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu. Žalovaný uvedl, že obsahové náležitosti pokutových bloků vyplývají z povahy blokového řízení, jak je stanovena § 84 a § 85 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“) přičemž strohé a zkratkovité formulace jsou v takovém případě přípustné, nejsou-li zaměnitelné. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyní namítané bloky obsahují všechny žalobkyní vyjmenované informace, tedy údaje o osobě přestupce, místo a dobu spáchání přestupku, popis přestupkového jednání, jeho kvalifikaci podle konkrétního ustanovení zákona a údaj o tom, jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Všechny tyto informace pak k jednotlivým předmětným pokutovým blokům ve vztahu k obecným žalobním námitkám podrobně popsal a uvedené údaje zhodnotil.
15. K námitkám žalobkyně vztahujících se k rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 22. 10. 2014, č. j. MmM/132407/2014/OSČ-P/TV, žalovaný uvedl, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší žalovanému ani magistrátu přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného ve správním řízení. Dále uvedl, že v řízení bylo přezkoumáno, zda je rozhodnutí pravomocné.
16. Závěrem uvedl, že všechny pokutové bloky obsahují náležitosti požadované zákonem a jsou řádnými podklady pro zápis bodů. Žalovaný poukázal na to, že na zvolení advokáta, který nevykonává svou funkci řádně a vytváří obstrukce, je nutno nahlížet tak, že právní zástupce nebyl zvolen.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tím výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 27. 11. 2017, č. j. OSA-ŘP/2017/BH-87/St, oznámil magistrát žalobkyni, že ke dni 13. 11. 2017 dosáhla celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval ji k odevzdání řidičského průkazu. Dne 1. 12. 2017 podala žalobkyně námítky, v nichž požádala o doplnění spisového materiálu o veškeré způsobilé podklady. Magistrát si následně vyžádal kopie pokutových bloků vydaných v přestupkových řízeních ve dnech 13. 11. 2017, 29. 3. 2017, 11. 8. 2016, 26. 7. 2016 a 28. 4. 2016. Následně byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Usnesením ze dne 3. 1. 2018, č. j. MgMT/000065/2017, magistrát k žádosti žalobkyně řízení přerušil. Podnět k přezkumnému řízení žalobkyně podala ve věci uložení pokuty v blokovém řízení blokem ze dne 13. 11. 2017. Dne 9. 2. 2018 bylo magistrátu zasláno vyrozumění o výsledku podnětu k přezkumnému řízení, kdy Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor služby a dopravní policie Ústí nad Labem, neshledala důvody pro provedení přezkumného řízení, a bloková pokuta nebyla zrušena. Žalobkyni byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 5. 3. 2018 vydal magistrát rozhodnutí, č. j. MgMT/025087/2018, kterým byly námítky žalobkyně dle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítnuty jako nedůvodné a potvrzen záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 13. 11. 2017. Proti rozhodnutí magistrátu podala žalobkyně blanketní odvolání, které na výzvu magistrátu doplnila. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 10. 2018, č. j. 3211/DS/2018, tak, že rozhodnutí magistrátu ze dne 5. 3. 2018 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Následně si magistrát vyžádal kopii pokutového bloku ze dne 11. 11. 2014 a poté dal žalobkyni možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 18. 12. 2018 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MgMT/137409/2018, kterým byly námítky žalobkyně dle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítnuty jako nedůvodné a potvrzen záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 13. 11. 2017. Proti rozhodnutí magistrátu podala žalobkyně blanketní odvolání, které na výzvu magistrátu doplnila. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 8. 2019, č. j. KUUK/106960/2019/DS, tak, že rozhodnutí magistrátu ze dne 18. 12. 2018 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalobkyni bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a byla jí dána možnost navrhnout jejich doplnění. Poté rozhodnutím ze dne 18. 10. 2019, č. j. MgMT/117893/2019, magistrát podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námítky žalobkyně jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 13. 11. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, v němž přislíbila doplnění odvolání o konkrétní poznatky ve smyslu vad

rozhodnutí do dvaceti dnů. Po marném uplynutí této lhůty magistrát vyzval zástupce žalobkyně k odstranění nedostatků odvolání. Žalobkyně podáním ze dne 6. 12. 2019 odvolání doplnila. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

20. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. K poukazu žalovaného na to, že na zvolení advokáta, který nevykonává svou funkci řádně a vytváří obstrukce, je proto nutno nahlížet tak, že právní zástupce nebyl zvolen, soud uvádí, že v tomto soudním řízení byla předložena řádná plná moc, a soud proto neměl jakékoli důvody zpochybnit zastoupení žalobkyně zvoleným advokátem. Dále je třeba podotknout, že soud z obsahu soudního spisu nezjistil, že by právní zástupce žalobkyně řádně nezastupoval, a nevykonával tudíž svou funkci řádně. Soud též zdůrazňuje, že právo podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu i vybrat si advokáta, který jí bude zastupovat v soudním řízení, je plně v dispozici žalobkyně. Toliko v samotném podání žaloby tak nelze spatřovat obstrukční jednání, které by mělo znamenat, že by právní zástupce nebyl zvolen, a nemohl tak žalobkyni řádně zastupovat. Soud proto shledal zastoupení žalobkyně jejím právním zástupcem jako účinné.
22. Předně se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 (a další podobná výše uvedená rozhodnutí), ze kterého je podle žalobkyně zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a označil je za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Poukázal i na rozhodnutí Městského úřadu Písek, který rozhodoval obdobně. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námítky, a to včetně námítky poukazující na zmíněná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a rozhodnutí Městského úřadu Písek. K těmto rozhodnutím žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že jak magistrát, tak i žalovaný jsou vázáni při svém rozhodování především zákony a jinými právními předpisy, případně soudní judikaturou. Žalovanému proto nepřísluší opírat svá rozhodnutí o rozhodnutí jiných krajských úřadů, neboť každý případ má svá specifika. Žalovaný dále v odůvodnění na str. 5 napadeného rozhodnutí konstatoval, že nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů je dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku, které umožňují podřazení konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu. Na základě doložených pokutových bloků žalovaný dospěl k závěru, že protiprávní jednání žalobce jsou popsána dostatečně a jednoznačně. Podotkl, že při projednávání přestupku na místě se nejedná o klasické správní řízení, na jehož konci je vydáno správní rozhodnutí, které musí mít náležitosti dané správním řádem, ale jedná se o zkrácené řízení, které umožňuje orgánu, který je vede, uvést porušení příslušných ustanovení zákona tak, jak mu to umožňuje formát pokutového bloku. Na základě těchto údajů pak příslušný orgán policie vypracuje oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, na jehož základě správní orgán zaznamená stanovený počet bodů. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje i Městského úřadu Písek řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobkyní

předložena rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů.

23. Nad rámec potřebného odůvodnění soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57, v němž Nejvyšší správní soud vypořádával argumentačně podobnou námitku ve skutkově obdobné věci, od něhož nemá žádný důvod se ani v nyní projednávaném případě zdejší soud odchýlit. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“ Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna. I kdyby Krajský úřad Moravskoslezského kraje skutečně v některých svých rozhodnutích ve věcech námitky proti záznamu bodů v registru řidičů v plném rozsahu přezkoumával zákonnost původních rozhodnutí o přestupcích, jak naznačuje stěžovatel, nejednalo by se o setrvalou správní praxi žalovaného a tedy způsobilou založit legitimní očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem, zde Krajského úřadu Jihočeského kraje. Pokud by různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly odlišně, nevzniklo by stěžovateli žádné legitimní očekávání, neboť takové nevznikne z neustálené praxe. Dále pak, jak vyplývá z výše uvedeného, by stěžovatelem tvrzená praxe Krajského úřadu pro Moravskoslezský kraj byla v rozporu se zákonem, a tedy by se jí stěžovatel nemohl úspěšně dovolávat. Navíc však ze žalobcem předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 (totéž rozhodnutí přikládal stěžovatel k žalobě i v nyní projednávaném případě, pozn. soudu), nevyplývá, že by tento úřad rozhodoval způsobem, který je prezentován v kasační stížnosti. Na str. 3 uvedeného rozhodnutí totiž Krajský úřad Moravskoslezského kraje uvádí, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů „[p]řezkumná činnost (...) směřuje k posouzení zákonnosti provedení tohoto záznamu, tedy k posouzení, zda jednání, pro které byla přestupci pravomocně uložena sankce, je zařazeno do bodového hodnocení (...) a jsou splněny podmínky pro záznam bodů v registru řidičů. Z tohoto pohledu by naopak bylo v rozporu se zákonem, pokud by se příslušný obecní úřad (...) neřídil pravomocnými rozhodnutími resp. blokovými pokutami“. Z tohoto citátu se jednoznačně podává, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje ve své praxi postupuje zcela v souladu se zákonem, jak jej vykládá judikatura Nejvyššího správního soudu, a jak byl též aplikován v nyní projednávané věci žalovaným.“*
24. Soud shrnuje, že shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným.
25. Dle soudu je mezi účastníky sporný zejména rozsah přezkumu, který má provést správní orgán rozhodující o námitkách proti záznamu bodů ve vztahu k pokutovým blokům coby pravomocným rozhodnutím jiného správního orgánu. Ze skutečnosti, že pokutový blok je rozhodnutím, vyplývá, že musí splňovat určité náležitosti, jež jsou pro rozhodnutí typické. Jestliže některé z těchto náležitostí chybí, může to v hraničních případech vést až k vyslovení nicotnosti takového správního aktu. Míra přezkumu nicméně podle soudu vyplývá z charakteru řízení o zápisu bodů do registru řidičů.
26. Soud připomíná, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svobod. V praxi to znamená, že za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona č. 200/1990 Sb., zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nebo podle zákona o silničním provozu, případně trest za spáchaný trestný čin, a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat body za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).

27. Z uvedeného popisu řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Na druhou stranu však již řidič nemůže rozporovat údaje o skutkovém stavu či právní kvalifikaci obsažené v jednotlivých blocích – k tomuto účelu námitkové řízení neslouží. V případě námitek proti zaznamenání bodů tedy může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení stanovenému v zákoně.
28. Na základě shora učiněných závěrů je rovněž možné posoudit charakter oznámení policie o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Oznámení poskytuje správnímu orgánu toliko určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, jestliže se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-46). Správní orgány si proto v rámci přezkumu záznamu bodů v registru řidičů ve sporných případech musí vyžádat pokutové bloky a z nich zjistit, zda oznámení plně odpovídá skutečností uvedeným v pokutovém bloku. Pro samotný akt, na jehož základě byl záznam proveden, přitom platí presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), stát usnesením vydaným *ex officio* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).

29. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný při vypořádání odvolacích námitek způsobilostí pokutových bloků, které byly podkladem pro záznam bodů, ve výše naznačeném rozsahu zabýval, když uvedl, že správním orgánem byly opatřeny řádně vyplněné pokutové bloky, které byly s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení porovnány a byla posouzena nejen správnost a oprávněnost zápisu, ale také skutečnost, zda existují relevantní podklady, tedy správní rozhodnutí, na základě kterých bylo možné provést zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný na stranách 2 až 3 zkoumal obsah jednotlivých pokutových bloků, včetně počtu zaznamenaných bodů v registru řidičů, přičemž následně na str. 5 rozhodnutí konstatoval, že údaje zaznamenané na všech vyžádaných pokutových blocích odpovídají údajům uvedeným v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Soud proto uzavírá, že žalovaný provedl přezkoumání pokutových bloků v rozsahu, který vyžadovalo námitkové řízení, a též v rozsahu, který mu právní předpisy umožňovaly.
30. Dále se soud zabýval námitkou, že pokutové bloky ze dne 13. 11. 2017, 29. 3. 2017, 11. 8. 2016, 26. 7. 2016, 28. 4. 2016 a 11. 11. 2014 jsou nezpůsobilými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, neboť nesplňují zákonné náležitosti. Uvedeným pokutovým blokům žalobkyně shodně vytýkala, že nebyla přesně zjištěna osoba přestupce, doba a místo spáchání přestupku, právní kvalifikace přestupkového jednání je uvedena zkratkovitě, není zřetelná výše uvedené sankce, není jednoznačně zaznamenáno místo, kde byl pokutový blok vydán, není přezkoumatelné, zda jsou uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, a že není zřetelný podpis účastníka.
31. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, konstatoval, že: *„Blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem – uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného, jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ust. § 84 a § 85.“* Dále k obsahovým náležitostem pokutových bloků uvedl: *„S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ... [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“*
32. Podle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb. jsou pověřené osoby povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.

33. Blokem na pokutu ze dne 11. 11. 2014, série GD/2014, č. D 1758092, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupkové jednání popsané slovy: „11. 11. 2014 – 12:25, *Tovární – Chemička, Ústí nad Labem, bez ORV, Řidič – bezp. pás - § 6/1a, § 6/8b*) zč. 361/2000Sb., RZ – X“, přestupek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a pokutový blok obsahuje i podpis žalobkyně. Z obsahu pokutového bloku není pochyb o tom, že žalobkyně byla dne 11. 11. 2014 pokutována mj. za to, že jako řidička motorového vozidla porušila povinnost uvedenou v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem. Žalobkyně rovněž porušila povinnost uvedenou v § 6 odst. 8 písm. b) zákona o silničním provozu účinného ke dni 11. 11. 2014, tedy neměla u sebe osvědčení o registraci vozidla. Tato skutečnost vyplývá jak ze slovního popisu přestupkových jednání, tak z odkazu na příslušná ustanovení zákona o silničním provozu. Z pokutového bloku je rovněž zřejmé, že žalobkyně se uvedeného jednání dopustila v Ústí nad Labem na křižovatce ulic *Tovární - Chemička*.
34. Blokem na pokutu ze dne 28. 4. 2016, série GD/2014, č. D 2534762, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupkové jednání popsané slovy: „28. 4. 2016 12:15 hod; *Chomutov; Školní č. p. 34; telefonování při řízení vozidla; § 7/1 c)*“, přestupek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu a pokutový blok obsahuje i podpis žalobkyně.
35. Blokem na pokutu ze dne 26. 7. 2016, série GD/2014, č. D 1797603, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupkové jednání popsané slovy: „Dne 26. 7. v 15:05 hod v ulici *Masarykova třída (u BČS Shell) v Teplicích. Řidička MV RZ: X při jízdě vozidlem držela v ruce mobilní telefon. Tím porušila § 7 odst. 1 písm. c) z. č. 361/2000 Sb. (úmysl)*“, přestupek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu a pokutový blok obsahuje i podpis žalobkyně.
36. Blokem na pokutu ze dne 29. 3. 2017, série GD/2014, č. D 1811595, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 300 Kč za přestupkové jednání popsané slovy: „Š-OCTAVIA, X, 29. 3. 2017 v 9.55, sil. I/24 *Havraň u BČS ONO, § 7/1c z. č. 361/2000 Sb. – za jízdy držela hovorové zařízení*“, přestupek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu a pokutový blok obsahuje i podpis žalobkyně.
37. Blokem na pokutu ze dne 13. 11. 2017, série AC/2017, č. C 0342068, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupkové jednání popsané slovy: „Dne 13. 11. 2017 v 10:00 hod na náměstí svobody 1/4 v *Teplicích. Řidička MV RZ X při jízdě vozidlem držela v levé ruce telefonní přístroj, mobilní telefon. Tím porušila § 7/1c) z. č. 361/2000 Sb.*“, přestupek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu a pokutový blok obsahuje i podpis žalobkyně.
38. Z obsahu pokutových bloků ze dne 28. 4. 2016, 26. 7. 2016, 29. 3. 2017 a 13. 11. 2017 není pochyb o tom, žalobkyně byla v uvedené dny pokutována za to, že jako řidička motorového vozidla porušila povinnost uvedenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. při jízdě vozidlem držela v ruce telefonní přístroj. Tato skutečnost vyplývá jak ze slovního popisu přestupkového jednání, tak z odkazu na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu. Z obsahu pokutových bloků je též zřejmé, že žalobkyně se přestupků dopustila za jízdy a na pozemní komunikaci, neboť tato skutečnost není s ohledem na použitou právní kvalifikaci i specifikaci místa spáchání přestupků sporná.
39. Blokem na pokutu ze dne 11. 8. 2016, série JL/2015, č. L 0522151, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 100 Kč za přestupkové jednání popsané slovy: „Dne 11. 8. 2016 v 11:12 hod, sil. I/13, *Most (úroveň zim. stadionu), směr Chomutov, RZ: X, překročila nejvyšší dov. rychlost* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mimo obec R-90/105/101, § 18/3 z. č. 361/2000 Sb.“, přestupek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a pokutový blok obsahuje i podpis žalobkyně. Z obsahu pokutového bloku není pochyb o tom, že žalobkyně byla dne 11. 8. 2016 pokutována za to, že jako řidička motorového vozidla překročila nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Tato skutečnost vyplývá jak ze slovního popisu přestupkového jednání, tak z odkazu na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu. Z pokutového bloku je rovněž zřejmé, že žalobkyně se uvedeného jednání dopustila na silnici č. I/27 ve směru jízdy na Chomutov na úrovni zimního stadionu.

40. K námitce ohledně nezjištění osoby přestupce soud uvádí, že na všech pokutových blocích je čitelně vyplněno jméno a příjmení přestupce (tj. žalobkyně), její rodné číslo (datum narození) a adresa místa jejího pobytu. Ověření totožnosti je uvedeno na pokutových blocích ze dne 26. 7. 2016 a 28. 4. 2016 dle řidičského průkazu, na pokutových blocích ze dne 29. 3. 2017 a 11. 11. 2014 dle občanského průkazu a na pokutových blocích ze dne 13. 11. 2017 a 11. 8. 2016 dle občanského i řidičského průkazu. Žalobkyně podpisem pokutového bloku dala jednoznačně najevo, že údaje o její osobě tam uvedené odpovídají skutečnosti. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobkyně, že v kolonkách 1 až 4 není přesně zjištěna osoba přestupce, ani tomu, že údaje jsou částečně nečitelné a nejsou zde přesně vypsané požadované údaje jako například rodné číslo a datum narození. Dle názoru soudu pokutové bloky zcela jasně označují všechny nezbytné údaje o žalobkyni a její totožnost byla řádně ověřena.
41. Žalobkyně shodně k uvedeným pokutovým blokům namítala, že nebyla přesně zjištěna doba a místo spáchání přestupku. Na předmětných pokutových blocích je vždy uvedeno datum, čas i místo spáchání přestupku. Žalobkyně také shodně namítala, že název obce je uveden zkratkovitě. K tomuto soud uvádí, že v případě ani jednoho z předmětných pokutových bloků není název obce uveden žádnou zkratkou. Tato námitka tak není důvodná.
42. K předmětným pokutovým blokům soud konstatuje, že formulace v nich obsažené týkající se popisu přestupkového jednání a jeho právní kvalifikace jsou srozumitelné a lze z nich vyčíst, jakého konkrétního přestupku se žalobkyně dopustila. Byť se evidentně jedná o zkratkovité formulace, není nikterak obtížné dovodit, jakých porušení právních povinností se žalobkyně při provozu na pozemních komunikacích dopustila a jak byla tato porušení kvalifikována. S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k názoru, že specifikace přestupku splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se žalobkyně dopustila a kdy a kde se to stalo.
43. K námitce nezřetelnosti výše uložené sankce soud uvádí, že ve všech pokutových blocích je výše sankce uvedena číslem i slovy a to vždy zcela zřetelně, tato námitka tedy není důvodná. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že v pokutovém bloku ze dne 13. 11. 2017 není uvedeno, zda se žalobkyně tam uvedeného jednání dopustila úmyslně či z nedbalosti. V pokutovém bloku je totiž v kolonce 7 vyznačena forma zavinění úmysl, kdy nehodící forma zavinění nedbalost je přeškrtnuta.
44. Důvodnou soud neshledal ani námitku směřující proti nejednoznačnému záznamu místa, kde byly napadené pokutové bloky vydány s tím, že vlivem zápisu není přezkoumatelné, zda jsou uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, a to včetně jejího podpisu. Na všech dotčených pokutových blocích je uvedeno místo, kde byly sepsány, jsou opatřeny otiskem razítka Policie České republiky, dále je

uvedeno jméno, příjmení a podpis oprávněné úřední osoby, její služební číslo (na pokutových blocích ze dne 11. 11. 2014, 26. 7. 2016 a 11. 8. 2016 není uvedeno jméno a příjmení, ale je zde uvedeno její služební číslo a podpis), datum vyhotovení pokutového bloku a všechny tam uvedené údaje jsou opatřeny podpisem žalobkyně, která tímto zároveň souhlasila s projednáním přestupku v blokovém řízení a stvrdila převzetí příslušného dokladu. Ostatně žalobkyně ani nenamítala, že by se o její podpis nejednalo.

45. Namítala-li žalobkyně v souvislosti s podpisem pokutových bloků, že není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práv, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit, upozornit na případnou nesprávnost a žádat její nápravu, soud poznamenává, že podpisem pokutového bloku žalobkyně s údaji v něm uvedenými skutečně vyjádřila souhlas. Pokud žalobkyně podepsala něco, čemu nerozuměla, nebo pokud si žalobkyně údaje nezkontrolovala a neuplatnila námitky proti zápisu na místě, jde to pouze k její tíži. Tento názor koresponduje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, podle kterého „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nepochybně, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného *presumpci správnosti*. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna.“ S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a uzavírá, že ani námitky žalobkyně zpochybňující podpis jako projev souhlasu s obsahem pokutového bloku nejsou důvodné.
46. Dále se soud zabýval námitkami žalobkyně ohledně rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MmM/132407/2014/OSČ-P/TV, které bylo správními orgány obou stupňů vyhodnoceno, jako podklad způsobilý pro záznam bodů do registru řidičů. Ze správního spisu soud zjistil, že Magistrát města Mostu vydal dne 22. 10. 2014 příkaz, č. j. MmM/132407/2014/OSČ-P/TV, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustila tím, že dne 26. 5. 2014 ve 14:45 hodin, v Mostě, ul. Františka Halase, řídila osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X a neměla za jízdy rozsvícena obrysová světla a potkávácí světla nebo světla pro denní svícení. Dále nebyla za jízdy připoutána na sedadle bezpečnostním pásem. Za uvedená protiprávní jednání správní

orgán podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložil žalobkyni pokutu ve výši 2 000 Kč.

47. V odůvodnění Magistrát města Mostu uvedl, že na základě oznámení Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Dopravního inspektorátu Most ze dne 13. 6. 2014, č. j. KRPU-123534/PŘ-2014-040806, zjistil, že se žalobkyně dne 26. 5. 2014 dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Z oznámení o přestupku, videozáznamu, fotodokumentace a dalších doprovodných materiálů podle magistrátu jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně řídila osobní motorové vozidlo a neměla za jízdy rozsvícena obrysová světla a potkávací světla nebo světla pro denní svícení a dále nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem. Magistrát města Mostu po přezkoumání věci na základě písemných důkazních materiálů dospěl k závěru, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Příkaz ze dne 22. 10. 2014, č. j. MmM/132407/2014/OSČ-P/TV, nabyt právní moci dne 19. 11. 2014.
48. Soud podotýká, že rozhodnutí o přestupku nelze akceptovat jako způsobilý podklad pro bodový záznam, pokud trpí zásadní vadou spočívající např. v nicotnosti nebo nesrozumitelnosti. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, lze za nicotný považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat jakékoliv právní účinky. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, považovat taková rozhodnutí, která „*postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, (...) jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ Shora zmíněný příkaz ze dne 22. 10. 2014 však intenzity výše uvedených vad zjevně nedosahuje. Soud žádné významné pochybnosti o přezkoumatelnosti příkazu, tak jak tvrdí žalobkyně, neshledal. Tato žalobní námitka není důvodná.
49. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k názoru, že specifikace přestupku v příkazu ze dne 22. 10. 2014 splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku. Z příkazu je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se žalobkyně dopustila a kdy a kde se to stalo. Soud proto uzavírá, že považuje shodně s žalovaným zmíněný příkaz za podklad způsobilý k záznamu bodů do registru řidičů.
50. Dále k tomu soud uvádí, že pro příkaz, na jehož základě byl záznam bodů do registru řidičů proveden, platí presumpce správnosti a není na správních orgánech, resp. na správním soudu, aby se zabýval jeho zákonností a správností. Pokud žalobkyně nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v příkazu ze dne 22. 10. 2014, nemůže své námitky proti němu úspěšně uplatňovat až v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů, ani v následném soudním řízení proti rozhodnutí o těchto námitkách. Tato tvrzení žalobkyně by bylo možné uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti zmíněnému příkazu. Neučinila-li tak žalobkyně, sama umožnila, aby příkaz ze dne 22. 10. 2014 nabyt právní moci. Takovému rozhodnutí potom svědčí presumpce správnosti, která se mimo jiné uplatní při provedení bodového záznamu v registru řidičů.
51. K námitce žalobkyně zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného týměž nebo jiným správním orgánem.

Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostál, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Zdejší soud proto shledal, že postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdila žalobkyně, a nedošlo ani k porušení zásady legitimního očekávání.

52. Soud uzavírá, že záznamy bodů žalobkyně v registru řidičů byly provedeny v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích žalobkyně, která jsou způsobilými podklady pro záznam bodů.
53. Žalobu tedy soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. května 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu